

delegats propers a Alarte han decidit de suspendre'l.

D'ací ve el canvi de discurs del secretari general, autocrític i obert al diàleg com mai no ho havia estat. Fins i tot el seu cercle més estret de col·laboradors no dubta a jutjar com a negativa la gestió de l'alaquaser. Amb raonaments com l'elecció de Joan Calabuig –Iermista, però membre de l'executiva nacional– com a cap de llista per València a les eleccions municipals, o la decisió de nomenar Puig coordinador de la campanya estatal.

Curiosament, Puig té el congrés més de cara que el 2008, tot i haver perdut el suport de Romeu i el seu equip, que aleshores van fer-li costat *in extremis*, i també el d'Esquerra Socialista, que controla menys delegats però sempre ha estat un aliat tradicional del Iermisme als congressos del PSPV.

Mata, adscrit a aquest corrent intern, somnia d'arribar a la votació final gràcies al suport entusiasta no sols dels militants, sinó també de persones del món cívic i associatiu que li donen suport en defensa d'un partit més decantat a l'esquerra i més connectat amb la ciutadania.

La lectura del congrés no serà només en clau interna del PSPV, però. La nova direcció federal del PSOE s'hi juga molt, per bé que, ateses les circumstàncies, s'ha estimat més de mantenir-se'n al marge. Alfredo Pérez Rubalcaba, Elena Valenciano i Óscar López –secretari general, vice-secretària general i secretari d'organització– voldrien una victòria d'Alarte i, si poguera ser, amb el suport de Romeu. Tots dos van fer-los costat a la cursa per a dirigir el partit a l'àmbit federal, davant Puig i Mata, que defensaven la via de Carme Chacón.

El ben cert és que ni Alarte ni Romeu no van fer ostentació pública del seu suport al càntabre, poregosos que una victòria de la catalana els restara opcions al congrés del PSPV que havia de tenir lloc un més i mig després. De la mateixa manera, ara la direcció federal tampoc no ha fet gaires moviments en favor de l'un ni de l'altre i s'ha estimat més deixar fer.

Un panorama molt diferent del d'ara fa tres anys i mig, quan Alarte –que no posseïa prou delegats per a guanyar el congrés– va rebre l'ajuda providencial de Zapatero, José Blanco i Leire Pajín.

Victor Maceda

“No podem mirar al passat com a solució per al futur”

Jorge Alarte (Alaquàs, Horta, 1973) és secretari general del PSPV-PSOE des del setembre del 2008. Quatre mesos més tard es va saber la implicació en el ‘cas Gürtel’ de Francisco Camps, que acabà dimitint. La seua campanya contra la corrupció, però, no ha evitat que els socialistes hagen fet miques els seus pitjors resultats.

Què heu fet malament perquè, tres anys i mig després d'estrenar el càrrec, hi hagen tres candidats a ocupar-lo?

—Aquesta pregunta, me la va fer un militant del partit en una de les moltes trobades a què he assistit darrerament, però d'una altra manera: “Alarte, estàs satisfet de tot aquest temps?”, em va demanar, i vaig dir-li que no, evidentment. De coses mal fetes, n'hi ha hagudes bastants, i a més, hem travessat dificultats diverses i complicacions molt grans. Hi ha una sensació compartida a les agrupacions, entre els votants i que faig meua: la gravetat de la situació a què ens hem enfrontat ha produït una desafecció tremenda entre la nostra gent. Ens presentarem a les eleccions amb un programa econòmic que després, amb la crisi i l'augment de la desocupació, no poguérem complir. Això a banda, al PSPV acumulem problemes des del 1993, i d'errades recents, n'hem comeses.

—Per exemple?

—La desaparició de les comarques a l'estructura del partit, l'estiu del 2008, ens ha desvertebrat. Jo no n'era el secretari general, aleshores hi havia una comissió gestora [encapçalada per Joan Lerma i Leire Pajín], però he hagut de gestionar aquella decisió tan dramàtica.

—L'estructura provincial fou una imposició de José Blanco a les federacions valenciana i gallega –les úniques que encara no en tenien– que en aquell moment us va satisfer.

—Com no podia ser d'una altra manera, tots assumirem els acords d'aquell congrés federal, i la meua responsabilitat, en accedir a la secretaria general, era que la nova estructura funcionara bé. I amb humilitat, autocrítica i la sinceritat més absoluta, us dic que allò fou una errada molt grossa. Com també us dic que no hem pogut aplicar l'agenda de canvis que havíem previst amb vista al 2011. La virulència de la crisi ens ho ha impedit. Ens cal una autocrítica profunda, i el primer que n'ha de fer és el secretari general. Per això aquest to d'autocrítica sincera, en les meues paraules.

—Us va presentar al congrés del 2008 amb el lema “D'una vegada per totes, canvi”. En què s'ha notat?

—Malgrat la sensació de soledat i fins i tot d'impotència que hem experimentat els militants socialistes, hem fet coses importants: hem adoptat una posició ferma i contundent contra la corrupció, imprescindible per a trencar el model del PP a la Comunitat Valenciana. L'excés, el balafament, la corrupció i la manca de transparència eren elements a combatre, i aquest ha estat un compromís nostre. També hem reposicionat el partit en una qüestió, l'aigua, que al PSPV havia esdevingut una angoixa col·lectiva: hem deixat clar que allò de l'“aigua per a tots” era una gran mentida del PP. Hem evitat el menysteniment dels alacantins amb el Tajo-Segura, la implantació de la planta de residus nuclears a Zorra i, sobretot, cada dia és més clar que el PP

no té cap programa per a eixir de la crisi, a diferència nostra. Continuem defensant el nostre “Programa de sanejament i reforma de l’economia valenciana”, que és la principal preocupació dels ciutadans a fi de generar ocupació. Tot això us ho dic sense complaença i amb la convicció que ens cal rearmar-nos ideològicament per tal de trobar el nostre espai.

—Quantes voltes us heu penedit de la promesa que milloràrieu el resultat del PSPV del 2007, i si no, dimitiríeu?

—Mai. Jo sempre deia que guanyàriem les eleccions del 22 de maig: davant les dificultats, calia parlar amb fortalesa i convicció. La meua obligació era lluitar per la victòria i donar la cara pels centenars i centenars de companys que aquell mateix dia, a les eleccions municipals, optaven a ser alcaldes i regidors.

—L’autocrítica i la crida al consens que ara proclameu contrasta amb algunes decisions vostres: per exemple, vau dissenyar un grup parlamentari a mida. Si hi haguéreu inclòs Puig o Mata, avui tindríeu el congrés més bé?

—Cap als companys, ni una mala paraula ni un mal gest: generositat absoluta. Jo no sóc un candidat qualsevol, sinó

el secretari general, i tinc aquesta responsabilitat. La resta sí que poden permetre’s algunes llicències que jo respecte i valore, per bé que no les compartesca. En qualsevol cas, si parreu d’integració, penseu en els companys a què vaig enfrontar-me a l’11è congrés, que avui tots tenen responsabilitats importantíssimes. Importantíssimes. Els hem confiat la campanya d’unes eleccions, l’encapçalament de candidatures municipals molt destacables...

—Heu socialitzat el dolor. Nomenar Puig director de campanya de les eleccions estatals no era cap regal.

—No hem socialitzat el dolor, hem compartit responsabilitats. En unes coses i en unes altres. I com que parreu de Ximo Puig, us recorde una frase que va dir en un comitè nacional i que també faig meua per a defensar-lo del resultat del 20 de novembre: “Jorge, la teua derrota serà la meua derrota, i la teua victòria, la meua victòria.” Són paraules textuais. Per cert, les crítiques a la integració, m’arriben en tots els sentits: que n’he fet massa poca i que n’he fet molta.

—La setmana passada, en una taula redona organitzada per EL TEMPS,

Marta Trenzano, portaveu a Algemesi i defensora de la candidatura de Francesc Romeu, afirmava que a la universitat la gent coneix molt més Mònica Oltra que no Jorge Alarte.

—Em va agradar aquest comentari de Marta. És molt encertat i explica quina és la situació política valenciana. Més enllà del fet que jo només fa vuit mesos que sóc diputat i ella, vora cinc anys, és definitori de l’anomalia comunicativa i la violació del dret de la informació que patim ací. El fet més lògic seria que això no passara a la televisió pública, que hauria de ser garant de la pluralitat...

—Disculpeu, però Mònica Oltra tampoc no apareix a Canal 9.

—Sí, però ella fa més temps que és diputada. I us afegiré una comparativa que Marta no va fer: mesos enrere, Àngel Luna era molt més conegut que no Jorge Alarte, cosa que em feia sentir molt orgullós. Vaig ser generós i no vaig amagar el portaveu parlamentari, vaig cedir-li espai. Aquesta és la meua manera d’entendre la política.

—El 22M, Compromís, que no tenia clar si arribaria al 5% dels vots, va superar el 7% i va obtenir més de

FRANST CAMPES

“Em pensava que Ximo i jo construïem un projecte compartit”

175.000 vots. Quants penseu que podríeu recuperar-ne, el 2015?

—Cap a Compromís, respecte i consideració; hi col·laborem a molts ajuntaments. El problema no són ells, sinó nosaltres, la desafecció i llunyania del nostre electorat. Davant la incertesa de no saber què volem, alguns votants s’han refugiat en unes altres opcions. Si recuperem la confiança, ens reconciliem —amb Alfredo Pérez Rubalcaba— amb els valors nítids de l’esquerra i connectem de nou amb les preocupacions de la gent, guanyarem l’espai perdut. El nostre repte és l’ocupació, l’ocupació i l’ocupació

—No hi ha un dèficit de valencianisme, en el discurs del PSPV?

—No tenim un problema de *valenciania*, sinó d’identificació, fortalesa, unitat i projecte. Aquests són els problemes del socialisme valencià.

—El 22M, el PSPV va perdre un de cada cinc vots del 2007, però la gran majoria de federacions socialistes que van tenir eleccions autonòmiques aquell dia se’n van deixar bastants més: alguns, quatre de cada deu.

—És cert, però això no ha de ser una excusa que ens allunye de l’autocrítica necessària i que ens faça oblidar els canvis que hem de fer: que ningú no deixi de militar al PSPV per un problema de diners, retornar a la vertebració comarcal del nostre partit, les primàries generalitzades... I, sobretot, no hem de mirar al passat com una solució per al futur. No s’hi val, la malenconia; el món ha canviat molt, del 1995 ençà. En eixir del 12è congrés, hem d’alçar-nos un centímetre per damunt de la nostra història. Els valencians ja saben que som els d’esquerres; ara ens han de percebre forts, seriosos i de confiança.

—Un dels temes de debat intern és l’elecció o no del secretari general a través del vot directe dels militants.

—Propose que siga l’última vegada en què el secretari general s’escull en un congrés amb delegats; divendres s’obririen les agrupacions i els militants, lliurement, votarien qui volen que siga el seu secretari, i dissabte, a les 10 del matí, el congrés s’obriria amb el resultat de la votació. També crec en les primàries

a la francesa, però em sembla bé que madurem la idea tres mesos, abans no celebrem la nostra conferència política. No em refie gens del PP valencià: si no elaborem unes normes de control, són capaços d’enviar-nos gent a les agrupacions i imposar-nos candidats.

—Vau aconseguir tres majories absolutes consecutives a Alaquàs, una població de 30.000 habitants, amb una política de proximitat. Si parlàreu amb els cinc milions de valencians, el vostre resultat electoral seria diferent?

—Sí. De polítics, n’hi ha de tres classes: de llarga distància, de mitjana i de curta, i a mi, segons que diuen, em prova més el cara a cara, la distància curta; la mitjana ja no em prova tant.

—Quan Puig va fer-vos costat a les primàries del PSPV i s’hi va fotografiar poc abans dels comicis valencians, us pensàveu que optaria per segona vegada a la secretaria general?

—Sincerament, no. Em pensava que Ximo i jo construïem un projecte compartit, que és allò que sempre he volgut. Sincerament, no ho creia.

—Manuel Mata hauria aconseguit com a alcaldable de València un resultat més bo que no Joan Calabuig?

—Són especulacions. Els militants de València van adoptar una decisió democràtica i no hi tinc res a dir. Fer aquesta anàlisi seria injust; defense Calabuig tant com a la resta de companys que han donat la cara en aquests temps tan difícils.

—Digueu-nos alguna cosa positiva de Francesc Romeu.

—Totes les del món! Féu una bona tasca com a diputat nacional, per exemple. Jo era alcalde i sempre m’hi va ajudar.

—Era el 2000, quan éreu amics.

—Mai no hem estat enemics! No en tinc cap, al meu partit. Els meus enemics són Fabra, Rajoy i les polítiques de la dreta. De Puig, Romeu i Mata, només puc dir-vos-en coses bones.

—Puig presenta un manifest valencianista a la centenària Societat Coral el Micalet. Branda aquesta bandera en contraposició al vostre projecte.

—Sóc valencià fins al moll de l’os, sa-beu molt bé com m’agrada aquesta terra. Sóc tan valencià com la resta de cinc milions de valencians, no tinc cap necessitat de demostrar la meua *valenciania*. El meu compromís és amb la Comunitat Valenciana i a les Corts, ni que en ocasions m’hagen proposat d’anar al Senat.

“És impossible tenir aspiracions de govern sense ser secretari i portaveu a les Corts”

En realitat, Ximo i jo no mantenim cap diferència ideològica. Qui planteja un projecte diferent, en aquest congrés?

—**Esperança Socialista, la plataforma de Mata, us retreu dèficits en laïcisme. Us acusen de besar l'anell dels arquebisbes.**

—Mai no ho he fet. Les conviccions religioses de cadascú són les que són, però més important que això és que l'estil de vida s'adiga a les nostres conviccions polítiques. Jo practique l'ideari socialista amb radicalitat, hi sóc coherent, i sent el mateix respecte envers l'Església catòlica que cap a l'evangèlica o la comunitat jueva. Respecte les idees de tothom.

—**Romeu us acusa de parlar només de corrupció.**

—N'hi ha tanta que hem de decidir si la combatem o no. M'agradaria no parlar-ne, però si en veig, en parlaré.

—**Considerereu més important ser secretari general o síndic a les Corts?**

—Totes dues coses, necessàriament. Un projecte viable de canvi s'ha de viabilitzar a les Corts. Us ho dic per experiència pròpia: no podem plantar cara a Fabra des de la feblesa. Marta Trenzano també ho afirmava a la vostra revista: si ja és difícil fer oposició a la nostra terra, des de fora de les Corts, encara més. És impossible tenir aspiracions de govern sense ostentar ambdues condicions.

—**Si divendres us voten negativament la gestió, continuareu endavant?**

—Aquest debat s'ha desvirtuat. La gestió no és de Jorge Alarte, sinó dels 21.000 militants. Jo en sóc el màxim responsable, però la votació de la gestió han volgut convertir-la en una prevotació del secretari general. En tot cas, us anuncie que el més autocrític seré jo i que, passe què passe, optaré a la secretaria general.

—**Quines coses canviaran, si en resulteu reelegit?**

—Moltíssimes, com a la societat valenciana. El PP ja no té la majoria absoluta, i per això, encara que volen evitar-ho, us assegure que compareixeré a la votació final del 12è congrés nacional, i amb actitud conciliadora, com darrerament.

—**I si després guanyàreu les eleccions, posaríeu al castell d'Alaquàs per a un reportatge a la revista *Telva*, com el president autonòmic més jove?**

—No. Respecte *Telva* i els seus lectors, però no faig aquesta mena d'entrevistes.

Victor Maceda

“Denunciar la corrupció no és cap mèrit”

Joaquim Puig (Morella, Ports, 1959) va obtenir, al congrés del 2008, el 47% dels vots dels delegats. Alarte va superar-lo de vint paperetes. Ara aspira a la secretaria general al capdavant de l'Alternativa Progressista i amb les simpaties de Joan Lerma, Leire Pajín i Ciprià Ciscar.

Fem aquesta entrevista a la Societat Coral el Micalet, on acabeu de presentar el “Manifest per una socialdemocràcia valencianista” i on Compromís ha celebrat algun èxit electoral recent. És un avís?

—El valencianisme va començar molt abans de Compromís, com també el vestant valencianista del Micalet.

—**No ens negareu que Compromís us ha manllevat vots...**

—L'objectiu no es només recuperar aquest espai electoral, sinó recuperar el nostre espai dins la defensa del valencianisme polític. Aquest és el repte.

—**Amb Alarte, la salut del PSPV ha millorat, continua estable dins de la gravetat o ha empitjorat?**

—No hem millorat, no estem bé. Avui tenim menys afecció interna i externa, i cadascú, en la nostra mesura, en som coresponsables. La màxima responsable n'és la direcció, però és cert que alguns factors aliens ens han afectat molt.

—**Del Nou Socialisme Valencià que lideràreu el 2008 a l'Alternativa Progressista que encapçaleu ara, quines coses han canviat?**

—Hem madurat un seguit de reflexions i s'ha agreujat la crisi econòmica, social i moral de la societat valenciana. És urgent que hi plantejem una alternativa.

—**En quin moment vau decidir-vos a presentar-vos-hi de nou?**

—No crec en el *joisme* ni el personalisme. Jo no he nascut per a ser secretari general del PSPV, sóc un militant més que s'estima aquest país i aquest partit, a més de creure en els valors progressistes.

Són els suports que reps, que et fan pensar que pots ser una solució. I ja en vaig rebre en passar les eleccions valencianes, però aleshores considerava que calia fer costat a la direcció de país, amb lleialtat i en benefici de l'estabilitat. Ara sí que és el moment en què cadascú ha de dir què pensa.

—**Quan Alarte us va encomanar la coordinació de la campanya estatal...**

—...hauria pogut fugir, com també podria haver reclamat la dimissió del secretari general l'endemà de les eleccions valencianes, recordant-li que havia promès de plegar en cas de no millorar el nostre resultat anterior. I no vaig fer-ho.

—**Allò era un regal enverinat?**

—Tots sabem la situació que hi havia, però jo mai no me n'he amagat, sempre he donat la cara. Si jo haguera fet càlculs tacticistes, no ho hauria acceptat, però mai no n'he fet cap.

—**Què us ha agradat més, de l'etapa d'Alarte?**

—La relació personal que hem mantingut. El contacte amb ell ha estat positiu, per bé que jo sempre mire de tenir un bon tracte amb tothom... Políticament, caldrà que el jutgen els militants. Jo em negue a mirar pel retrovisor. No hem de caure en l'autoflagel·lació col·lectiva. Jo únicament vull donar respostes amb vista al futur.

—**El resultat d'Alarte del 22 de maig fou normal, ateses les circumstàncies que hi concorrien?**

—No, va ser un mal resultat, el pitjor que hem obtingut mai. Minimitzar la derrota no ens ajudarà gens.